

Když budu muset,
počkám i celou věčnost.

Dantcho
DOPISY

J. T. GEISSINGER

Dantcho
DOPISY

Text copyright © 2024 by J. T. Geissinger, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6530-0 (pdf)

Dantcho
DOPISY
J. T. GEISSINGER

přeložila Zdenka Lišková

Pro Jaye, který ví, jak mě najít ve tmě.

I

PEKLO

Cesta do ráje začíná v pekle.

~ Božská komedie

1

Když spouštějí rakev s mým manželem do jámy v zemi, prší. Prší tak silně, jako by se samo nebe mělo roztrhnout vejpůl, přesně jako se roztrhlo moje srdce.

Stojím nehybně pod deštníkem spolu s ostatními truchlícími a poslouchám kněze, jak drmolí cosi o vzkříšení a slávě, požehnání a utrpení, vykoupení a posvátné boží lásce. Tolik slov, a přitom tak bezvýznamných.

Všechno ztratilo význam. V hrudi mám díru ve tvaru Michaela a na ničem už nezáleží.

Proto se asi cítím tak otupěle. Jsem prázdná. Smutek mě rozmetal na kusy a rozptýlil mé kosti do pouštní pustiny, kde se budou dalších tisíc let mlčky péct pod nemilosrdným sluncem.

Žena za mnou tiše pláče do kapesníku. Sharon? Karen? Michaelova kolegyně, kterou jsem potkala na jednom dávném univerzitním večírku. Na jednom z těch příšerných svátečních pracovních večírků ve školní posluchárně, kde se pije levné víno z plastových kelímků a lidi jen tak postávají a vedou trapné řeči, dokud nejsou dost opilí na to, aby mohli říct, co si o sobě doopravdy myslí.

Tahle Sharon, nebo Karen, co stojí za mnou, na tom večírku řekla Michaelovi, že je hajzl. Už si nepamatuju proč, ale nejspíš to bude důvod, proč teď brečí.

Když nám někdo umře, začneme počítat, kolikrát jsme toho člověka zklamali.

Kněz si naznačí na hrudi znamení kříže. Zavře bibli a ustoupí. Pomalu předstoupím, sehnou se, abych z hromady na straně nabrala hrst hlíny, a pak ji hodím na zavřenou rakev.

Mokrá hrouda dopadne na šedé víko rakve a vydá ošklivý dutý zvuk. Zní to jako bezcitné plesknutí konečnosti. Pak sklouzne a zanechá za sebou hnědou šmouhu podobnou pozůstatku exkrementu.

Z ničeho nic se roztřesu vzteky. V ústech ucítím pachutí popela a hořkosti.

Co je to vlastně za hloupý rituál? Proč to vůbec děláme? Mrtví nevidí, že je oplakáváme. Jsou přece mrtví.

Náhly poryv studeného větru zachrastí listím na strozech. Otočím se a odcházím do deště. Ani se neohlédnu, když někdo tiše vzlykne moje jméno.

Potřebuju být se svým žalem sama. Nepatřím k lidem, kteří se vyžívají v truchlení. Zvlášť pokud se jedná o mou vlastní tragédii.

Když otevřu vstupní dveře, chvíli mi trvá, než zaregistruju, že jsem doma. Na cestu ze hřbitova si nevzpomínám, i když mě ta propast v čase nepřekvapuje. Od té nehody se pohybuju jako v mlze. Jako by se můj mozek zahalil do hustých mraků.

Někde jsem četla, že smutek je víc než jen emoce. Je to i fyzický stav. Když člověk truchlí, uvolňují se do krve nejrůznější stresové hormony. Únava, nevolnost, bolesti hlavy, závratě, nechut k jídlu, nespavost... Seznam vedlejších účinků je dlouhý.

Mám je všechny.

Zouvám si boty a nechávám je pod konzolovým stolem v předsíni. Vlněný kabát přehodím přes opěradlo kuchyňské židle a zamířím k lednici. Otevřu ji, stoupnu si před ni a zírám dovnitř. Déšť bubnuje do okenních tabulek a já se snažím sama sebe přesvědčit, že mám hlad.

Nemám. Vím, že bych měla jíst, abych doplnila energii, ale nemám na nic chuť. Zaklapnu dveře a přimáčknu si prsty na pulzující spánky.

Zase mě bolí hlava. Tenhle týden už popáté.

Když se otočím, všimnu si, že na stole vedle mísy s ovocem leží obálka. Osamocený bílý obdélník s úhledným rukopisem a razítkem v podobě červeného nápisu: LÁSKA.

Vím jistě, že tam nebyla, když jsem odcházela.

Nejdřív mě napadne, že třeba Fiona donesla poštu. Jenže pak si uvědomím, že chodí uklízet v pondělí. Dnes je neděle.

Tak jak se sem dostala?

Když přecházím ke stolu a беру dopis do ruky, zahřmí, až to zadrnčí v oknech. Venku mezi stromy zasviští náhlý poryv větru. Hororovou atmosféru dokreslí zpáteční adresa.

Washingtonská státní věznice.

Zamračeně roztrhnu okraj obálky a vytáhnu jediný list bílého nelinkovaného papíru. Rozložím ho a čtu nahlas.

„Budu čekat celou věčnost, když budu muset.“

To je vše. Kromě podpisu naškrábaného pod těmi slovy.

Dante.

Otočím list, ale na druhé straně nic není.

Na prchavý okamžik mě napadne, že to musí být dopis pro Michaela. Tuhle myšlenku ale zavrhnu, když si uvědomím, že je adresovaný mně. Na přední straně obálky je modrým inkoustem napsané *moje* jméno. Úhledným hůlkovým písmem. Tenhle Dante, ať už je to kdokoli, chtěl, abych dopis dostala já.

Ale proč?

A na co čeká?

Rozrušeně poskládám dopis na třetiny, nacpu ho zpátky do obálky a odhodím ji na stůl. Ujistím se, že jsou všechny dveře a okna zamčené. Použiju závěsy a žaluzie, abych se oddělila od vlhkého šedivého odpoledne, naliju si sklenku vína a pak se posadím ke kuchyňskému stolu a s podivnou předtuchou zírám na obálku.

Předtuchou, že se něco blíží.

A ať už je to cokoli, není to dobré.

Když ráno vylezu z postele, hlava mě pořád bolí, avšak tísnivý pocit strachu je pryč. Venku je pořád šedivo a syčravo, ale přestalo pršet. Aspoň prozatím. Ve Washingtonu je mokro a zataženo po celý rok a leden bývá obzvlášť pochmurný.

Snažím se pracovat, ale vzdávám to už po hodině. Nedokážu se soustředit. Všechno, co nakreslím, vypadá depresivně. Dětská knížka, kterou ilustruju, je o plachém chlapci, který se spřátelí s mluvícím králíkem, ale dnes můj králík vypadá, že by se radši předávkoval opiáty, než aby snědl chlapcem nabízenou mrkev.

Opouštím psací stůl a vydávám se do kuchyně. První, co upoutá mou pozornost, je dopis na stole. Další věc, které si všimnu, je voda na podlaze.

Přes noc začalo zatékat trhlinou ve stropu. Přesněji řečeno dvěma.

Říkala jsem, ať radši koupíme něco novějšího.

Ale Michael nechtěl nový dům. Dával přednost těm starším s „duší“. Když jsme se před šesti lety stěhovali do tohoto viktoriánského domu ve stylu královny Anny, byli jsme novomanželé, kteří měli víc energie než peněz.

Víkendy jsme trávili jako kutilové malováním a truhlářským, vytrháváním starých koberců a záplatováním děr ve stěnách.

Bavilo nás to asi tři měsíce. Pak to začalo být vyčerpávající. Nakonec se z toho stal souboj vůlí. My proti domu, který se zdál být rozhodnutý zůstat ve stavu rozkladu bez ohledu na to, jak moc jsme se ho snažili rekonstruovat.

Vyměnili jsme prasklé vodovodní potrubí, a vzápětí nám odešlo topení. Obměnili jsme prastaré kuchyňské spotřebiče, a vzápětí se ve sklepě objevila toxická plíseň. Ocitli jsme se v nekonečném kolotoči oprav a výměn, který vyčerpával naše finance i trpělivost.

Michael chtěl letos vyměnit děravou střechu.

Někdy si říkám, co po sobě asi zanechám na seznamu úkolů já.

Ale pak se přinutím myslet na něco jiného, protože jsem už tak dost smutná.

Z garáže donesu do kuchyně dva plastové kbelíky, postavím je na podlahu pod místa, kde kape ze stropu, a vytáhnu mop. Trvá to skoro hodinu, než se mi podaří vysát všechnu vodu a vytrít podlahu do sucha. Právě když končím, slyším, jak se otevírají a zavírají vchodové dveře. Kouknu se na hodiny na mikrovlnné troubě.

Deset hodin. Přesně na čas.

Do kuchyně vchází moje hospodyně Fiona. Podívá se na mě, z ruky jí vypadnou igelitové tašky s úklidovými prostředky a z úst se jí vydere hrůzostrašný výkřik.

Já ani nenadskočím, což svědčí o tom, jak moc jsem vyčerpaná.

„Vážně vypadám tak hrozně? Připomeňte mi, abych se kvůli vám příští týden nalíčila.“

Těžce zadýchaná a bílá v obličeji se opře rukou o rám dveří a udělá si znamení kříže na prsou. „Kristepane! Vy jste mě ale vyděsila!“

Zamračím se na ni. „Koho jste čekala? Santa Clause?“

Její uchechtnutí je drobné a slabé. Což se nedá říct o ní.

Je to přitažlivá plnoštíhlá dáma skotského původu. Má jasné modré oči, růžové tváře a statné nohy. Ruce jí za léta práce při úklidu domů zarudly a zdrsňely. Ačkoli jí nejspíš táhne na sedmdesát, hýří energií ženy o polovinu mladší.

Její pomoc s údržbou mé domácnosti je drahý luxus, ale dům se dvěma patry, téměř pěti sty metry čtverečními a snad milionem zákoutí, do nichž se práší, potřebuje neustálou péči.

Zavrtí hlavou a zamává si rukou před obličejem. „Páni! Vy jste tu moji starou pumpu pěkně rozchodila, drahousku!“ zasměje se. „Už je to nějaký pátek, co takhle šlapala.“

Pak zvažní a pozorně si mě prohlédne, zkoumá mě, jako by mě neviděla sto let.

„Jak to zvládáte, Kaylo?“

Odvrátím pohled. Nemůžu lhát, když se dívám přímo do těch pronikavých modrých očí. „Jsem v pořádku. Snažím se pořád něco dělat.“

Zaváhá, jako by si nebyla jistá, co říct. Pak prudce vydechne a udělá bezmocné gesto směrem k oknu a zamračenému výhledu na Pugetův záliv. „Je mi moc líto, co se stalo. Četla jsem o tom ve zprávách. Takový šok. Můžu pro vás něco udělat?“

„Ne, ale děkuju.“ Odkáslu si. *Nebreč. Nebreč. Seber se.* „Takže, s kuchyní se dneska zřejmě neobtěžujte. Seženu někoho, kdo se přijde podívat na ten průsak, ale mezi tím nemá smysl tady uklízet, když sem stejně zase nateče. Moje pracovna se tenhle týden uklízet nemusí a taky...“

S ucpaným hrdlem polknu. „Taky možná vynechte Michaelovu kancelář. Myslím, že bych ji na chvíli ráda nechala tak, jak je.“

„Chápu,“ oduší tiše. „Takže tu zůstanete?“

„Ano. Budu tady celý den.“

„Ne, myslela jsem, jestli tu budete pořád bydlet?“

V jejím tónu je něco zvláštního, kontext, který nechápu, ale pak mi to dojde. Neví, na čem je ohledně jejího zaměstnání.

„Jo takhle. Teď bych to tady nedokázala prodat. Na tak zásadní rozhodnutí je ještě moc brzy. Možná za rok nebo za dva, až si to trochu sedne. Já nevím. Upřímně řečeno, žiju teď ze dne na den.“

Přikývne. Chvilí stojíme v trapném tichu, dokud neukáže přes rameno.

„Tak já se dám do práce.“

„Dobře. Děkuju.“

Zvedne tašky z místa, kde je upustila na zem, a chystá se k odchodu. Náhle se však otočí a vyhrkne: „Budu se za vás modlit, drahá.“

Neobtěžuju se namítnout, že nemusí plýtvat dechem.

Vím, že jsem ztracený případ, že mi žádné modlitby ve vesmíru nepomohou, ale to neznamená, že kvůli tomu musím být hrubá. Prostě se kousnu do rtu, přikývnu a spolknu slzy.

Když odejde, můj pohled se stočí k dopisu na stole.

Nedokázala bych říct, co mě k tomu přimělo, ale než se naděju, sedám si k psaní odpovědi. Načmárám ji na zadní stranu dopisu, který mi poslal Dante.

Na co čekáš?

Odesílám ho dřív, než ztratím odvahu. Trvá týden, než mi přijde odpověď, a je ještě kratší než ta moje. Vlastně jsou to pouhá dvě slova.

Na tebe.

V pravém dolním rohu papíru je narezlá šmouha něčeho zaschlého, co vypadá jako krev.

Dopis ukládám do zásuvky se spodním prádlem a nechávám ho tam, rozhodnutá na něj zapomenout. Kdyby přišel další, možná bych zavolala tomu milému detektivovi, který mě po té nehodě vyslýchal, a zeptala bych se ho, co si o tom myslí. Možná bych ho požádala, aby si na toho Danteho posvítil a pokusil se o něm něco zjistit.

Teď mám totiž jiné starosti.

Kromě novinky v podobě zatékání střechou se dům rozhodl, že má problémy s elektřinou.

Lustr v jídelně bliká. Když stisknu vypínač v ložnici, slyším, jak to praská a srší. Čas od času zazvoní zvonek u dveří, i když tam nikdo není.

Zkoušela jsem volat třem různým místním pokrývačům, ale nikdo z nich se mi neozval zpátky. Takže teď čekám na údržbáře, nějakého Eda. Na jeho vizitku jsem narazila na dně šuplíku s kuchyňskými krámy, když jsem hledala propisku.

Nevím proč, ale očekávám staršího muže s pleší a pivním břichem, který má kolem boků zavěšený pásek s nářadím. Místo toho na mě po otevření vchodových dveří kouká usměvavý štíhlý mladík s dlouhými hnědými vlasy, které mu drží z obličeje kožená splétaná čelenka. Na sobě má tričko s Johnem Lennonem, vybledlé zvonové džíny a sandály a v jedné ruce drží rezavou kovovou krabici s nářadím.

Je z něj cítit tráva.

„Ahoj, ty jsi Kayla?“

„To budu já.“

S úsměvem natáhne ruku. „Já jsem Eddie.“

Oplatím mu úsměv a podáme si ruce. Vypadá mile a neškodně, což jsou dvě věci, které ocením na každém muži, jehož pouštím do svého domu, když jsem sama.

„Pojď dál. Provedu tě tu.“

Následuje mě do kuchyně a trouší poznámky, jak je podle něj ten dům vážně super.

„Je super, ale každým dnem se rozpadá o něco víc.“ Ukážu na dvě hnědé okrouhlé skvrny, které vytvořila voda prosakující stropem kuchyně.

„Jo, tyhle starý baráky vyžadují hodně péče.“ Zakloní hlavu a zadívá se na fleky. „Zvlášť když je tu taková vlhkost. Máš problémy s plísní?“

„Už ne. To jsme vyřešili před pár lety. Teď začalo zatékat střechou a zlobí elektřina.“ Podávám mu přehled toho, co se dělo se světly a zvonkem. „Navíc cítím, jako by se něco páliło, když pustím sušičku. A televize se občas sama vypne. Jo, a nedávno mi doslova vybuchlo pár žárovek.“

Náhly studený průvan mi zvedne chloupky na rukou a vzadu na krku a po páteři mi přeběhne mráz. Zimomřivě si trů husí kůži na pažích.

Měla bych ho požádat, aby se podíval na těsnění kolem oken, když už je tady. Ale jedno po druhém. „Ukážu ti, kde je rozvaděč.“

Eddie mě následuje do technické místnosti v zadní části domu vedle garáže. Je tam pračka a sušička a skříňky se směsicí domácích potřeb. Eddie postaví krabici s náradím na podlahu, otevře kovová dvířka elektrického rozvaděče a zběžně prohlédne jednotlivé jističe.

„Nejdřív zkontroluju, jestli máš správně nastavenou hodnotu hlavního jističe. Pak se kouknu, jestli se někde neporušila izolace. Klidně ji mohla poškodit vlhkost nebo je zpuchřelá – to by mohlo dělat problémy. Pak se juknu na všechny zásuvky, jestli nejsou vypálený. Kde je elektroměr?“

„Hned za garážovými vraty.“

Přikývne. „Jasný. Na ten se taky podívám. Bude mi trvat asi hodinu, než to všechno projdu, a pak ti dám odhad, kolik by dělala oprava. Souhlas?“

„To zní skvěle, díky. Do podkroví se dostaneš v patře přes šatnu v hlavní ložnici. Žebřík je v garáži.“

„Super.“

„Kdybys něco potřeboval, ozvi se. Budu tady.“

„Spolehni se.“

Nechám to na něm a zamírím do své pracovny. Chvilí se mi daří pracovat, ale pak mě začne bolet hlava. Je to tupé pulzování kolem spánků a tlak za očima tak silný, až z toho slzím. Se zataženými žaluziemi a zhasnutým světlem ležím na malé pohovce, dokud se ve dveřích neobjeví Eddie se svou krabicí na nářadí.

„Jé, promiň. Nevěděl jsem, že spíš. Jenom jsem tady chtěl zkontrolovat zásuvky.“

Lehce dezorientovaná se posadím. „Já nespala. Jenom jsem odpočívala. Strašně mě bolí hlava.“

Chápavě přikývne. „Míval jsem šílený migrény.“

Míval, minulý čas. Ucítím podivný záchvěv naděje. „Co ti pomohlo? Nic z toho, co беру, mi nezabírá.“

„Budeš se smát. Nevadí, když rozsvítím?“

„Klidně. A smát se nebudu, slibuju. Na to jsem moc zoufalá.“

Když Eddie stiskne vypínač a místnost zaplaví světlo, trhnu sebou. Pokusím se vstát, ale zjistím, že se mi hrozně motá hlava. Tak klesnu zpátky na pohovku, zavru oči a opatrně si sevřu kořen nosu.

Kdy jsem naposledy jedla? Nevzpomínám si.

Eddie se loudá kolem a hledá zásuvky. Je tak štíhlý a pohybuje se tak tiše. Znáám kočky, které dokážou udělat větší hluk.

„Jakmile jsem začal chodit na terapii, bolesti hlavy zmizely. Puf, člověče. Prostě se vypařily. Ukázalo se, že jsem v sobě dusil spoustu emocí.“

Otevřu oči a zjistím, že se krčí pod mým stolem s malým měřákem v ruce. Strčí ho do zásuvky, chvíli čeká, než

odečte hodnotu z displeje. Pak vstane a přejde k další zásuvce, kde celý proces zopakuje.

„Říká se tomu psychosomatická nemoc. Jsi nemocná jenom v hlavě. Tak může být stres toxický. Hustý, co?“

„Hustý;“ souhlasím a přemýšlím, jestli žije v jedné z těch komunit nebo družstev. Taková společenství existují po celém Washingtonu i v okolí Seattlu. Jedná se o skupiny, jejichž filozofie sahá až do svobodomyšlných šedesátých let, v nichž lidi sdílejí bydlení a zdroje a vyhýbají se moderním věcem, jako jsou mobily a geneticky modifikované potraviny.

Já jsem příliš uzavřená na to, abych žila tak spjatě s lidmi, s nimiž nemám sex, ale nikoho za to neodsuzuju.

Postaví se a otočí se na mě. „Můžu ti říct, k jakému doktorovi chodím, jestli chceš. Pokud si tedy nemyslíš, že pro tebe stres není problém.“

„Počítá se ztráta manžela jako stres?“

Nevím, proč jsem to řekla. Nebo proč jsem to řekla tak kousavě. Obvykle nechodím se srdcem na dlani, ani nejsem sarkastická, jako byl Michael. Depresivní nebo morbidní věci řešil černým humorem, který někdy působil necitlivě, ale já věděla, že je to jen mechanismus, jak se s tím vyrovnat. Ve skutečnosti byl jako plyšák.

Eddie na mě zmateně zírá. „Ty jsi ho ztratila?“

Nikdo přece nemůže být tak hloupý. „Zemřel.“

Teď se zarazí. „Jo tak. Upřímnou soustrast.“

„Děkuju.“

„A to se stalo teď někdy?“

„Na Silvestra.“

„Do prdele! To je teprve pár týdnů!“

Už bych měla přestat mluvit. Každé slovo, které vypustím z úst, vyvede chudáka Eddieho z míry o něco víc.

Vždycky jsem měla problém s přehnaným soucítěním s ostatními lidmi, což je jeden z důvodů, proč se spíš

straním společnosti. Emoce druhých navršené na moje vlastní dokážou působit tíživě.

„To ano. Každopádně...“ Tentokrát se mi podaří vstát a vyhnout se Eddieho pohledu, když řeknu: „... jaký je verdikt?“

Během jeho odmlky vnímám, jak si mě prohlíží. Posuzuje ztuhlost mého těla a předstíranou bezstarostnost v hlase. Možná je i on empatický, protože se nade mnou slituje a změní téma.

„No, ten průsak střechou je problém. Teče to krovem u věžičky, což znamená, že bude potřeba nejen vyměnit šindele, ale i latě, aby se ta netěsnost opravila. S těmi štíty, věžičkou a strmým sklonem střechy to bohužel bude pořádná fuška. Určitě si na to budeš muset pozvat odborníka.“

To mě moc nepotěší. Vždycky, když se do toho vloží odborník, cena vyletí vzhůru. „Než jsem objevila tebe, zkoušela jsem obvolat tři různé pokrývače, ale nikoho jsem nesehnala.“

Zasměje se a zavrtí hlavou. „Jo, nevím proč, ale pokrývači jsou notoricky nespolehliví. Klidně bych ti někoho dohodil, ale neznám nikoho, komu bych takovou práci svěřil.“

„Jasně. Ale i tak díky. Budu to zkoušet dál. Doufala jsem, že se vyhnu obvolávání firem ze Seattlu, protože jsou strašně drahý, ale asi budu muset.“

Po chvilce tiše dodá: „Kdybys chtěla, můžu se pak podívat na nabídku, kterou dostaneš. Víš, aby tě neoškubali.“

Protože jsem na to sama. Protože nemám chlapa, který by za mě vyjednával.

Protože někdo v mém postavení – truchlící, dezorientovaný, zoufalý – je snadným terčem podvodníků.

Když se usměje, vím, že se mnou nechce flirtovat. Je to jen skutečně milý chlapík, který se snaží pomoci někomu, na kom vidí, že je v nouzi.

Kéž by se celý svět skládal z tak laskavých lidí.

„To je od tebe moc milé, Eddie. Ale já to zvládnu. Pocházím z dlouhého rodu drsných holek z Jersey.“

Jeho úsměv se mění v smích. Má křivý přední zub, což je zvláště roztomilé. „Jednu takovou jsem kdysi znal. Měla jen metr padesát, ale dělala mě k smrti.“

Usměje se na něj. „I malí draci dokážou chrlít oheň.“

„To je pravda.“

„Tak co ty rozvody? Je to špatný, vid’?“

Pokrčí rameny. „Ne. Všechno v pořádku.“

Nevěřicně na něj zírám. „Jak to myslíš, všechno v pořádku?“

„Tím myslím, že jsem nenašel problém. Napětí nekolísá, jističe se nevypínají, izolace je neporušená, poruchy oblohou nula, nic tu nehřeje, zásuvky jsou funkční a svorky čisté...“ Znovu pokrčí rameny. „Všechno jako z učebnice.“

„To bude nějaký omyl. A co ta blikající světla?“

„Třeba je problém v místní distribuční síti. Možná by ses měla zeptat sousedů, jestli nemají podobnou zkušenost. Části sítě tady v okolí jsou starý přes sto let. Tak nebo tak, uvnitř domu problém není.“

„A ty vybuchující žárovky? To rozhodně není normální.“

„Je to častější, než by sis myslela. Buď nedal výrobce do patice dostatečnou izolaci, takže se přehřála, nebo byla mezi žárovkou a objímkou netěsnost, která způsobila výboj. Prostě odteď už nekupuj levný žárovky a taky se ujisti, že je zašroubuješ opravdu pevně.“

Začínám být trochu podrážděná. Zkontroloval vůbec ty rozvody, nebo celou dobu kouřil na půdě trávu?

„Dobře, ale zvonek zvoní, i když tam nikdo není. A co ten zápach spáleniny, když pustím sušičku? Jak to chceš vysvětlit?“

Zaváhá. Vidím, jak pečlivě volí slova.

„Uvědomuješ si, že jsi byla v poslední době ve stresu, že jo? To s tím tvým manželem a tak,“ dodá honem.

Chvíli ho nechápu. Ale pak mi to dojde a musím se nadechnout, než promluví, abych mu neutrhla hlavu. „Já nejsem blázen, Eddie. Ty problémy s elektrinou jsem si nevymyslela.“

Pod mým drsným pohledem nejistě přenesla váhu z nohy na nohu. „Nechci tě shazovat. Ale říkám ti, že když jsem na tom byl špatně, zdálo se mi, že slyším šepoty a vidím, jak se hýbou stíny.“

„Stalo se něco z toho, když jsi byl pod vlivem omamných látek?“

Zatváří se útrpně, což považuju za souhlas.

Ať tak či onak, myslím, že náš obchodní vztah dospěl ke svému konci. Možná mi ten, kdo mi bude dělat střechu, doporučí elektrikáře, který nefetuje. „Tak jo. Díky, za kontrolu. Co ti dlužím?“

Zastrčí si malou zkoušečku do zadní kapsy riflí, sehne se k podlaze pro krabici s náradím, pak se narovná a zavrtí hlavou. „Nic.“

„Tak to ne. Za svůj čas bys měl dostat zapláceno.“

Věnuje mi pokřivený úsměv a přehodí si dlouhé vlasy přes rameno.

„To je od tebe hezký, ale mám zásadu, že když nenajdu problém, návštěva je zdarma.“

Podezírám ho, že si tuhle zásadu právě vymyslel, protože mě lituje. „Určitě? Nechci tě zneužívat.“

„Ne, to je v pohodě. Ale kdyby někdo z tvých přátel potřeboval pomocníka...“

„Tak tě doporučím. Spolehni se. Díky, Eddie, opravdu si toho vážím.“

V úsměvu po mně blýskne křivým zubem. „Tak já jdu. Dávej na sebe pozor, ano? A kdybys chtěla kontakt na mého doktora, stačí zavolat. Je opravdu nejlepší.“

Přinutím se k úsměvu a zalžu. „Dobře. Ještě jednou díky.“
„Ven trefím. Tak zatím.“

A odejde. Když zaslechnu, jak se otevírají a zavírají vchodové dveře, vyrazím za ním, abych se ujistila, že jsou zamčené. Pak si dojdou do kuchyně pro sklenici vody, ale zarazím se, když si všimnu obálky na stole.

Už z poloviny místnosti vidím v rohu razítko LÁSKA a úhledný řádek s mým jménem psaný modrým perem.

V krku mi uvázne dech a rozbuší se mi srdce. Jindy pevné ruce se začnou třást.

Pak se všechna stropní světla v kuchyni rozzáří.

S ostrým bzučením zablikají a zhasnou.

3

Milá Kaylo,

na můj poslední dopis jsi neodpověděla, což chápu, protože si myslíš, že jsme se nikdy nesetkali. Mýlíš se. Mohl bych tě nudit podrobnostmi, ale pro začátek mi věř, že tě znám. A to ve všech ohledech, v jakých může jeden člověk znát druhého.

Vím, jak vypadáš, zníš, chutnáš a voníš.

Znám tvé temné i světlé stránky.

Znám tvé sny, noční můry i všechna tajemství, která jsi kdy skrývala. Všechny ty bezejmenné touhy, které jsi nikdy nepřiznala ani sama sobě. Znám podobu tvé duše.

Vím, že se ti při čtení mých slov třesou ruce a srdce ti tluče jako křídla kolibříka. Vím, že chceš ten dopis roztrhat, a taky vím, že to neuděláš.

Vím, že se tě potřebuju dotknout. Potřebuju slyšet tvůj hlas. To všechno pochopitelně nemůžu, protože jsem tady a ty jsi tam, ale vzdálenost tu touhu nezmírní.

Pořád cítím chuť tvé kůže.

Dante

Stojím u kuchyňského okna s dopisem v ruce a v matném odpoledním světle si ho čtu znovu. Pak znovu. A pak ještě jednou, protože je tak bizarní, že můj mozek odmítá přijít s jakýmkoli věrohodným vysvětlením.

Nejspíš proto, že žádné neexistuje.

Nad hlavou mi znovu zablikají světla a osvítí místnost.

Zvednu ruce a vykřiknu ke stropu: „Kéž by se tohle stalo, když tu byl Velký Eddie, pan Všechno je fajn!“

Pak dopis složím, zasunu ho zpátky do obálky, vrátím ho na stůl a naliju si sklenku červeného. Obrátím ji do sebe a impulzivně se rozhodnu zkontrolovat, že je dům zabezpečený.

Chodím od místnosti k místnosti a kontroluju všechna okna i dveře, dokud se nepřesvědčím, že je dobře zamčeno.

Když jsem hotová, usednu ke kuchyňskému stolu a hodím na papír seznam. Stejně se mi nejlíp přemýšlí s tužkou v ruce.

MOŽNÁ VYSVĚTLENÍ

☐ Někdo si z tebe dělá prdel.

Okamžitě to škrtnám, protože to je zjevný fakt. Otázkou je proč? A proč právě teď?

☐ Tenhle Dante si přečetl článek o té nehodě.

☐ Cítí peníze.

☐ Snaží se oblafnout osamělou vdovu.

Jakmile to dopíšu, mám pocit, že jsem na to kápla.

Je přece ve vězení. Aby se tam dostal, musel udělat něco špatného. Ten člověk oplývá něčím, co by se dalo zdvořile

nazvat nízkou morálkou. Nejspíš se baví četbou novinových nekrologů a rozesílá takové dopisy čerstvým vdovám po celém městě v naději, že se některá z nich chytí na návnadu a odepíše mu. On s ní pak naváže vztah a ukecá ji, aby mu poslala pořádný balík.

Ten dopis je ale moc podivný na to, aby byl takovou návnadou. A taky moc konkrétní. Proč jednoduše nenapsal, že je osamělý chlap, který hledá kamarádku na dopisování? Proč píše, že pořád cítí chuť mé kůže?

Nebo že zná podobu mé duše?

Co to vůbec znamená? Co to *všechno* znamená?

„Nic,“ zamumlám a zadívám se na obálku. „Je to podvod.“

Nijak se nezabývám záhadou, jak se dopis dostal na můj kuchyňský stůl, aniž bych o tom něco věděla – už zase –, protože se tak trochu podezírám z dalších výpadků paměti. Je možné, že jsem ho přinesla ze schránky sama.

Trochu mě uklidňuje, že dopis od pana tajemného Dan-teho neměl žádný nepřátelský podtext. Všechna ta „já tě znám“ jsou sice strašidelná, ale aspoň mi nevyhrožuje.

I když předpokládám, že by ani nemohl. Někde jsem četla, že se vězeňská korespondence kontroluje. Asi by se dostal do problémů, kdyby se pokusil poslat poštou násilnou výhrůžku.

Ne že by měl důvod posílat výhrůžky. Michael neměl žádné nepřátele a já taky ne. Jsme průměrný manželský pár ze střední třídy, oba přepracovaní a unavení, takže naše představa zábavy spočívá v tom, že se v pátek večer uvelebíme na pohovce a pustíme si film.

Spočívala. Naše představa zábavy *spočívala* ve společném sledování filmu.

To už nikdy neuděláme.

Náhle sevřený hrudník mi znemožní dýchat. V závratí si opřu hlavu o předloktí a poslouchám, jak déšť tluče do oken jako tisíce nehtů.

„Je to jen ubohej vězeň, co se snaží ulovit zranitelnou ženu,“ řeknu desce stolu.

Necítím se o nic líp. Vlastně spíš hůř.

*Co si ten chlap o sobě myslí, že mi posílá takový blbosti?
Ať už je to kdokoli, zjevně má psychický problémy.*

Prudce se narovná. Možná jsem na to kápla. Možná se mě vůbec nesnaží ulovit.

Možná se ten záhadný Dante prostě jenom zbláznil.

Nejsem si jistá, co vnímám víc, jestli soucit, nebo strach. Především: pokud je ten chudák zavřený jenom proto, že má nějakou psychickou nemoc, která nebyla diagnostikována, měl by se opravdu léčit, a ne být ve vězení.

Na druhou stranu mohl udělat *něco*, kvůli čemu se tam dostal. Co když to byl násilný čin?

Mohl by být nebezpečný.

Vyndávám dopis z obálky a znovu si ho čtu. Nějaký iracionální impuls mě přiměje zvednout si ho k nosu a přičichnout.

Moje chřípí naplní slabý závan cedrového dřeva a kouře. A ještě něčeho dalšího, zemitého, s náznakem vůně připomínající muže.

Nebo zvíře.

Ta myšlenka mě zneklidňuje. Rychle dopis složím, zasunu ho zpátky do obálky, odnesu ho nahoru do ložnice a zastrčím až dozadu do zásuvky se spodním prádlem.

Pak se vrátím dolů, přihlásím se do počítače a vyhledám si pokrývače ze Seattlu.

Když o dva dny později zazvoní zvonek, zrovna jsem v prádelně a skládám ručníky. Zamířím ke vchodovým dveřím a modlím se, aby tam tentokrát, až je otevřu, byl opravdový člověk.

Je tam.

A má všechno, co milý a usměvavý Eddie neměl.

Jeho výška a mohutnost nahánějí strach, stejně jako jeho kamenný výraz. Má tmavé vlasy, tmavé oči a tmavý plnovous pokrývající ostře řezanou čelist. Na sobě má vybledlé džíny, ošoupané pracovní boty a loveckou zelenou košili s vyhrnutými rukávy odhalujícími svalnatá potetovaná předloktí. Celkově vypadá, jako by se sem nějakým nedopatřením zatoulal z lesa poté, co si v něm postavil srub z kmenů stromů, které vlastnoručně pokácel sekerou.

K mému velkému překvapení mi připadá sexy.

To překvapení spočívá v tom, že vůbec není můj typ. Líbí se mi uhlazené typy z Wall Street. Muži s titulem nebo dvěma, vynikajícími hygienickými návyky a solidními znalostmi v oblasti důchodového pojištění.

Tenhle chlápek vypadá jako zakladatel undergroundového klubu rváčů.

Stojí ve dveřích a upřeně na mě hledí, dokud se nezeptám: „Můžu vám nějak pomoci?“

„Aidan.“

Jakmile pochopím, že víc neřekne, usoudím, že hledá někoho jménem Aidan, o kom si myslí, že v tomhle domě bydlí.

„Je mi líto, ale tady žádný Aidan není.“

V jeho kamenném výrazu se mihne něco, co vypadá jako pohrdání. „Já jsem Aidan. Ze Střech Seattlu.“ Trhne palcem přes rameno a ukáže na bílý pick-up na příjezdové cestě s rudým nápisem stejného znění na boku korby.

V rozpacích se zasměju. „Aha! Promiňte, myslela jsem, že přijedete až příští týden.“

„Uvolnilo se mi místo v kalendáři,“ objasní beze stopy vrlosti. „Tak jsem se zastavil. Jestli se to nehodí...“

„Ne, ne, hodí se to skvěle,“ přeruším ho a otevřu dveře o něco víc. „Prosím, pojdte dál.“

Překročí práh a hala se okamžitě zmenší. Zavřu za ním dveře a mávnu rukou směrem ke kuchyni.

„Ukážu vám, kudy sem zatéká, jestli chcete začít tam?“

Odpoví prostým přikývnutím.

Cestou do kuchyně mám pocit, jako by mě pronásledoval vztekly vlk. Vlastně ne vlk. Něco většího a mnohem nebezpečnějšího. Možná gorila. Nebo lev.

„Tak, tudy ta voda prosakuje,“ řeknu a ukážu na strop kuchyně. „Pozvala jsem si údržbáře, aby se podíval na rozvody elektřiny. Viděl i střechu a říkal něco o tom, že je třeba vyříznout a vyměnit krovy u věžičky.“

Aidan se na strop ani nepodívá. Jeho chladný, pevný pohled zůstává upřený na mě.

„Nechala jste ty rozvody opravit?“

„Ne. Ne tak docela.“

„Tak ne, nebo ne tak docela?“

Neusměje se, když to říká. V jeho tónu ani výrazu není ani náznak humoru.

Není vyloženě nepřátelský, jenom mám dojem, že by byl radši kdekoli jinde než tady.

Chvilí mi trvá, než odpovím, protože si nejsem jistá, jestli tohohle chlapa vůbec chci mít v domě. S každou další vteřinou mi připadá čím dál víc otravný.

„Ten údržbář říkal, že nic nenašel, ale pořád s tím jsou problémy.“

„Kouknu se na to,“ zavrčí.

„Vy umíte i rozvody?“

Jeho tmavé oči se setkají s mýma. „Já umím všechno,“ řekne nekompromisně, jako bych hluboce urazila jeho mužskou ješitnost. Jako by nemohl uvěřit, že jsem jen při pohledu na něj nepoznala, že je Ferda Mravenec.

Kéž by tady byl někdo další, koho bych se mohla zeptat, v čem je Aidanův problém, ale protože jsem tu jenom já, budu na to muset přijít sama.

„A uměl byste taky působit jako člověk, který se dokáže aspoň občas chovat slušně? Čas od času se to hodí. Jako třeba právě teď.“

Obočí se mu stáhne až k očím. „Chcete opravit dům, nebo uspořádat čajový dýchánek, dámo?“

Jeho hrubý tón mi zvedne mandle. „Čajové dýchánky s neandertálci nepořádám. A ano, chtěla bych opravit dům, ale nebudu nikomu platit za hrubé chování. A kdyby vás to zajímalo, já jsem Kayla. Pokud jste si toho nevšiml, i ženy jsou lidské bytosti. Takže, hodláte se chovat jako člověk, nebo jste na odchodu?“

Spolkne poznámku, kterou měl v záloze, a zamračí se na mě. Pak se podívá na skvrny na stropě a pomalu vydechne.

„Pardon,“ řekne chraplavě. „Posledních pár týdnů nestálo za nic.“

Když polkne a přitom zatne sval v čelisti, začnu si připadat jako blbka.

Je snadné zapomenout, že i ostatní mají problémy, když jste zahleděni do svých vlastních.

„Jo, to chápu,“ podotknu tiše.

Podívá se na mě. Ale tak nějak ostražitě, jako by si nebyl jistý, jestli se mu chystám dát facku, nebo ne, což ve mně vyvolá ještě horší pocity.

„Poslyšte, co kdybychom začali ještě jednou?“ Zvednu ruku. „Těší mě, já jsem Kayla Reeceová.“

Podívá se na ni. Così podobného úsměvu mu zvedne koutky úst, ale zmizí to dřív, než se v nich stihne usídlit.

Vezme mě za ruku a formálně si se mnou potřeše. „Těší mě, Kaylo Reeceová. Aidan Leighrite.“

Jeho ruka je obrovská, drsná a teplá. Tak působí celý, až na tu teplou část.

S úsměvem ho pustím. „Dobře. To bychom měli. Pomůžete mi prosím se střechou? Jsem zoufalá.“

Nakloní hlavu a zamyšleně se na mě zadívá. „Takhle snadno se přenesete přes všechno?“

Hlavou mi bleskne obraz Michaelovy rakve, kterou pomalu spouštějí do země. Můj úsměv opadne a se staženým hrdlem ze sebe vymáčknu: „Ne.“

Aidan zaujatě přimhouří oči. Nedokážu jeho pronikavému pohledu čelit. Najednou potřebuju být sama. Ctím, jak se mi do očí derou horké slzy.

Ustoupím o krok, zkřížím ruce na prsou a řeknu: „Na střechu se dostanete ze šatny v hlavní ložnici. Nahoru, první dveře vpravo. Porozhlédněte se tam sám. A teď mě prosím omluvte.“

Otočím se a nechám ho stát uprostřed kuchyně.

Sotva se dostanu do své pracovny a zavřu za sebou dveře, propuknu v pláč.

5

Milý Dante,

nemám žádné peníze, tak si vyber někoho jiného, jestli ti jde o tohle. Vážně, jsem na mizině.

Kdo jsi? Co chceš? Proč jsi mě kontaktoval? Tvrdíš, že mě znáš, ale mylíš se. Neznám nikoho tvého jména, natož někoho ve vězení.

Nesoudím tě, abys věděl. Ale ráda bych věděla, co jsi provedl, že ses tam dostal.

Anebo vlastně ne. Píšu ti jenom proto, abys věděl, že mě máš přestat kontaktovat. Pokud mi pošleš další dopis, předám ho svému známému detektivovi a pak si to s tebou vyřiká on.

*S pozdravem
Kayla*

Chvilí mi trvá, než se vzpamatuju, opláchnu si obličej vodou z koupelnového kohoutku a osuším si oči. Pak na obálku nalepím známku, zasunu dopis dovnitř, zalepím ji a odnesu do poštovní schránky.

Když se vrátím domů, nikde Aidana nevidím. Dojdu do prádelny, kde dokončím skládání ručníků. Následně se odeberu do kuchyně, vyliju vodu z plastových kbelíků do dřezu a znovu je postavím na podlahu do míst, kam zatéká. Pak zírám do lednice a hledám něco, co zcela jistě nesním, protože nemám chuť k jídlu.

Ta totiž umřela zároveň s mým manželem. Stejně jako všechno ostatní.

Zaklapnu dveře lednice a s povzdechem si o ně opřu čelo.

Takhle mě najde Aidan.

„Jste v pořádku?“

Ohlédnu se a zjistím, že stojí ve dveřích kuchyně a dívá se na mě s výrazem, který by se dal označit za znepokojení. Nebo zděšení, to nedokážu posoudit.

„Upřímně? Míň v nepořádku jsem snad nikdy nebyla.“ Zamračím se. „Počkat, nemám tam nějak moc záporů?“

„Na tom nesejde. Já to chápu. Nejste v pořádku.“

Jestli je stejný jako většina mužů, které znám, radši by si nalil do uší olovo, než aby poslouchal moje nářky, takže změním téma. „Jestli řeknete, že dokážete opravit tu střechu, hned se mi udělá líp.“

„Dokážu opravit tu střechu.“

„Ehm. Vážně?“

Jeho výraz se zatvrdí. Zase jsem urazila jeho ješitnost.

„Promiňte. Já jen, že se mi v poslední době nic moc nedaří, takže jsem šťastná, že to slyším.“

Zkoumá můj výraz. „Nevypadáte šťastně.“

„Ve skutečnosti nejsem šťastná. To byl jen slovní obrat.“

Mlčky se na sebe díváme, dokud neřekne: „Budete ještě o trochu méně šťastná, až vám řeknu, kolik to bude stát.“

„Mám si na to sednout?“

„Netuším. Omdlíváte často?“

Zvednu obočí. „Zeptala bych se, jestli si děláte legraci, ale došlo mi, že humor není vaše parketa.“

„Vůbec mě neznáte. Třeba jsem k popukání.“

Zíráme na sebe. Ani jeden z nás se neusměje. Akorát ta lebka vytetovaná na jeho krku vypadá, jako by se na mě šklebila.

„Jste k popukání?“ zeptám se.

Aniž by zaváhal, odpoví: „Ne.“

Nemůžu si pomoci a zasměju se. „Skvělý. Takže já nejsem šťastná a vy nejste vtipný. Tenhle projekt se vyvíjí mimořádně dobře.“

„Až na to, že jsem vás právě rozesmál, takže možná *jsem* vtipný a vy *jste* šťastná.“

Koukám na něj s prázdným výrazem, a tak dodá: „Aspoň chvíli jste byla.“

Je to divný? Nedokážu říct, jestli je to divný, nebo ne. S pocitem trapnosti a v rozpacích si odkašlu. „No. Tak díky za obšťastnění.“

„Rádo se stalo. Vypadá to na deset tisíc.“

Můj nebohý mozek tu náhlou změnu tématu chvíli zpracovává, než mi dojde, že mluví o ceně, kterou si chce účtovat za opravu střechy. „Deset... tisíc?“

„Jo.“

„Dolarů?“

„Ne, mušlí. Samozřejmě dolarů.“

Udělám na něj obličej. „A to jste před chvílí tvrdil, že nejste vtipný.“

„Sepíšu vám cenovou nabídku.“ Beze slova se otočí a vyjde z domu.